

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 571/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpenej JUDr. Jurajom Žembom, PhD., advokátom, Československej armády 5, Brezno, proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Pc/54/2024 z 19. decembra 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoP/21/2025 zo 4. marca 2025, ako aj proti aktu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/1 Pz 52/25/1000-7 z 11. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 32Pc/54/2024 z 19. decembra 2024 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 13CoP/21/2025 zo 4. marca 2025, ako aj aktom generálnej prokuratúry č. k. VI/1 Pz 52/25/1000-7 z 11. júla 2025. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia a napadnutý akt zrušil a vec vrátil príslušným orgánom na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 7 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala žalobu o obnovu konania o neurčenie výživného proti mestu Banská Bystrica, ktorú okresný súd odmietol a krajský súd jeho uznesenie potvrdil. Sťažovateľka sa následne obrátila s podnetom na podanie dovolania na generálnu prokuratúru, ktorá podnet odložila, o čom sťažovateľku informovala napadnutým aktom.

3. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľky s postupom súdov a generálnej prokuratúry. Podľa jej názoru všetky vo veci konajúce orgány ochrany práva zvolili

v rámci svojej rozhodovacej činnosti prísne formalistický postup, keďže pri odôvodňovaní svojich aktov sa obmedzili len na splnenie zákonných podmienok prípustnosti obnovy konania, nie však na celkovú situáciu sťažovateľky a okolnosti prípadu. Podľa sťažovateľky rozhodnutiami súdov konajúcich v jej právnej veci malo dôjsť k porušeniu jej právnej istoty a legitímnych očakávaní, ktoré odvodzuje z textu čl. 2 ústavy. Sťažovateľka dala v danom smere do pozornosti, že brat sťažovateľky mal byť v podobnom súdnom konaní úspešný už na prvý pokus a následne bol oslobodený od povinnosti doplácať na výživu jeho nebohého otca aj pri zrejmom nesprávnom označení pasívne legitimovaného subjektu. Jeho majetkové pomery a celková situácia sú pritom lepšie ako sťažovateľkine a okolnosti prípadu zasahovali v rozhodujúcej miere aj jeho. Zaviazanie sťažovateľky na plnenie vyživovacej povinnosti je podľa jej názoru v rozpore s dobrými mravmi, keďže sťažovateľka je objektívne vystavená riziku existenčnej chudoby.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Ústavný súd sa môže vecne zaoberať ústavnou sťažnosťou, len ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

5. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Je vyjadrením nezávislého postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súdu umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde nemusel dožiadanim dotknutého orgánu verejnej moci zabezpečiť sťažovateľom namietané rozhodnutie.

6. Vzhľadom na verejnoprávny charakter konania o ústavnej sťažnosti nie je vo veci advokátom zastúpeného sťažovateľa dôvod na jeho materiálne vedenie, ktorého prostriedkami by ústavný súd sťažovateľa vyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti alebo sám, hoci aj na návrh sťažovateľa, zabezpečoval kópiu namietaného právoplatného rozhodnutia. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti v rozpore s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde nepriložil kópie rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho ústavných práv. Nie je dôvod takýto nedostatok zákonom predpísanej náležitosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto pre nesplnenie tejto zákonom ustanovenej náležitosti bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom je navyše daný aj prítomnosťou podstatných formálnych a argumentačných nedostatkov ústavnej

sťažnosti. Jej text je neprehľadný a neposkytuje ústavnému súdu jasný a zrozumiteľný opis podstaty sporu pred všeobecnými súdmi, ktorý je predmetom ústavnej sťažnosti. V ústavnej sťažnosti taktiež absentuje akákoľvek ústavnoprávna argumentácia, teda uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu označeného článku 2 ústavy práve napadnutými rozhodnutiami a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Tento stav je v rozpore s požiadavkami ustanovenými v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

8. Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd dodáva, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namietala výlučne porušenie čl. 2 ústavy označenými rozhodnutiami súdov a aktom generálnej prokuratúry. Ide o základné ustanovenie ústavy zakotvujúce základné princípy demokratického a právneho štátu ako princíp suverenity ľudu, princíp legality štátnej moci a slobody jednotlivca. Obsahom čl. 2 ústavy nie sú žiadne práva, ktorých ochrany sa možno domáhať ústavnou sťažnosťou samostatne, ale len v spojení s tými článkami ústavy, ktoré základné ľudské práva a slobody upravujú, t. j. s právami zakotvenými v druhej hlave ústavy, ktorých porušenie však sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nenamietala, čo by pri materiálnom prieskume viedlo bez ďalšieho k jej odmietnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, teda z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu